

EL DOSSIER 24 desembre 2020 21.00 h

MICHAEL BERENGUER FISIOTERAPEUTA (LLEIDA)

“Tancar-nos amb els avis a la residència va ser tot un encert”

Michael Berenguer, amb una resident i pacient seva LRP.

SARA MUÑOZ

AFLORA L'EMPATIA

“Confinar-nos també ens ha ajudat a posar-nos en la pell d'altres companys”

Michael Berenguer és un dels fisioterapeutes que treballa al Centre Geriàtric de Lleida. Aquesta residència va ser la primera de l'Estat espanyol on una part del personal va decidir confinar-se amb els seus pacients per crear un búnquer contra la covid i evitar qualsevol entrada o sortida del maleït virus. En Michael va ser un dels professionals que es va sumar a la iniciativa. Va passar un mes sencer entre aquelles parets, juntament amb una vintena de professionals més i els noranta residents de l'equipament. Ni un sol positiu diagnosticat. Ni un sol malalt per coronavirus. “És el resultat de la feina ben feta, atès que des del primer dia s'han pres moltes mesures que segueixen vigents, com la creació de grups bombolla d'unes quinze persones, però també vam tenir la sort que es va actuar quan, sense ser-ne conscients, no hi havia presència de coronavirus a la residència”, explica aquest jove fisioterapeuta. Altres residències s'hi han deixat la pell per protegir els seus pacients, però quan es va descobrir el perill que s'atansava, ja hi havia algun cas a dins, probablement introduït involuntàriament per alguna visita. En Michael també pensa que el seu centre es va saber anticipar als fets: “Quan vam sentir que el virus ja era a Itàlia, vam començar a restringir les visites dels familiars. Uns quants dies abans que el govern espanyol decretés el confinament, nosaltres ja havíem fet aquest pas i ja passàvem les vint-i-quatre hores del dia amb els avis i les àvies, sense deixar entrar

ningú més.”

Avui dia, el Centre Geriàtric de Lleida segueix net de coronavirus. Aquesta és la gran recompensa al sacrifici fet pels treballadors. En Michael ho té molt clar: “Va ser dur, perquè vam estar un mes sense veure la nostra gent, però l’esforç ha valgut molt la pena.” Tornaria a passar per la mateixa experiència? “M’encantaria pensar que no serà necessari, però si creguéssim que ens convé per protegir els residents, no en tindria cap dubte i em tornaria a confinar. Sobretot perquè soc jove i és ara quan hem d’estar a l’altura de les circumstàncies.”

Tant en Michael com la resta de professionals que es van confinar a la residència valoren molt les mostres d’agraïment rebudes, tant pels residents com pels seus familiars. “Són molt reconfortants”, destaca. L’experiència es tradueix en un cúmul d’emocions. L’està vivint des de la primera línia de foc, fent costat a les persones més vulnerables, les que estan al centre de la diana del maleït virus. Una equació que marca per a tota la vida. Això no obstant, Berenguer se sent afortunat de poder contribuir al benestar dels residents, en un moment en què les famílies no poden estar tan a prop com desitjarien. Dels dies del confinament, en guarda molts bons records, malgrat que la feina va ser molt intensa i no va tenir ni un sol dia de descans: “Si habitualment ja som com una gran família, doncs tothom es pot fer a la idea del que suposa passar tot el dia plegats. Encara ens agafem més estima.” El suport, amb la gent gran, va ser mutu. Recorda, per exemple: “Quan no treballava i corria pel pati per fer una mica d’esport, i els avis i les àvies m’anaven comptant les voltes en veu alta”.

L’experiència viscuda no només l’ha apropat a la gent gran del centre, sinó que, a més, l’ha ajudat

a empatitzar amb la feina d'altres companys. "Soc més conscient que mai de la gran tasca que fan els auxiliars d'infermeria. Són absolutament imprescindibles", assegura. De fet, durant aquells dies, tothom va fer una mica de tot. Si s'havien de rentar plats, doncs mans a l'obra. Una feina digna d'aparèixer als manuals del treball en equip.

Aquest fisioterapeuta també mostra la seva solidaritat amb altres residències de gent gran que han estat objecte de moltes crítiques perquè no van arribar a temps per frenar el virus i van haver d'acomiar alguns residents que no el van vèncer: "Molta gent s'ha acarnissat amb les residències, oblidant que dins hi ha les persones més vulnerables, que s'encomanen molt ràpidament, i que quan es va saber l'existència del coronavirus ja el tenien a dins i això va dificultar l'actuació." I és que, malgrat que qualsevol professional que treballa a prop de la gent d'edat avançada és conscient que s'haurà d'enfrontar a moltes morts, Berenguer sosté: "T'acostumes a gestionar-ho però sempre és dur."

NOTÍCIES RELACIONADES

"Hem viscut una injustícia"